

EVE DÖNME İSTEĞİ UYANDIRAN ROMAN: SİNEK ISIRIKLARININ MÜELLİFİ

Ekim 15, 2013 Gökhan Ergür

Arkadaşımız Gökhan Ergür, Barış Bıçakçı'nın Sinek Isırıklarının Müellifi romanını psikiyatri açısından inceledi. Kendisi de psikolog olan Ergür'ün roman üzerindeki tespitleri, farklı okumalar için birebir...

Alemde üç tür hayat olduğuna inanıyoruz; ahiret hayatı, kabir hayatı ve dünya hayatı. Ahiret hayatı sonsuzluktur gözümüzde, kabir hayatının uzunca matematiksel bir karşılığı mevcut, dünya hayatı ise en kısa olanı, bilimsel araştırmalara göre ortalama 65-80 yıl arası. İnanıyoruz ki dünya hayatında yaptığımız iyi kötü ne varsa ahiret hayatımızın belirleyicisi olacaktır ve yine inanıyoruz ki dünya ahiretin tarlasıdır.

Bu tarla üzerinde doğup ölüyoruz, sevdiklerimizi toprağa gömüp yeni acılar yeşertiyoruz içimizde, ama sonra unutuyoruz bir an, öleceğimizi ve ölmüş olanlarımızı. Göz açıp kapayınca kadar geçip gitti ömrüm hayflanmalarımızı hep taze tutuyoruz rafta, zamanı geldiğinde çıkarıp gururla tüketiyoruz. Ahiret tarlasında yaşadığımızı bilip mutfak fayanslarını komple değiştirmek için kredi çekiyoruz, borç ödüyoruz, o fayansları 60 sene sonra göremeyeceğimizi unutuyoruz.

Tüm bu unutulular hafızanın mavi sularında yüzeye çıkınca bir pişmanlık yaşıyoruz, şu an olduğu gibi ve bu dünyadan sessizce geçip gitmeye çabalyoruz. İyi bir çakımız, ateş kehribarı tespihimiz, ilk baskı şiir kitaplarımız ve akik taşlı yüzüklerimiz bizi bu dünya yolculuğunda mutlu ediyor, fazlasına talip değiliz. Bu koca tarlada çabalyoruz diğerleri gibi, kendi yöntemlerimizle, kendi hapishanelerimizde.

Bir aşk romanı denmiş ama, değil

Barış Bıçakçı'nın Sinek Isırıklarının Müellifi kitabı da bu hapishanelerden birine çeviriyor başımızı. İlk baskısı 2011 yılında İletişim Yayınları tarafından yapılan kitabın ana karakteri Cemil ve onun pek sevgili eşi Nazlı. Arka kapak yazısında "Aşk üzerine küçük bir roman" diye bir tanıtım cümlesi kurulmuş. Tam anlamıyla facia, bu cümlenin yazarın bilgisi dahilinde kullanılmış olma ihtimali bile okuyucuyu huzursuz etmeye yetiyor. Birincisi, kitap bir aşk romanı değil (bu niyetle okuyacak olanlara duyurulur), ikinci olarak da roman bahsedildiği gibi küçük değil (umut ediyoruz ki bu metne imza atan kişi, romanın sayfalarını sayıp böyle bir çıkarımda bulunmamıştır) zira 166 sayfalık bu kitabın manası hacminden çok daha büyük, umarız yayınevi bu garipliği fark eder ya da popüler kültürün gerekliliğine uyarak böyle anlamı çürük ama sırtı parlak reklam cümleleri kurmaya devam eder.

Romanın ana karakteri Cemil kolay kolay akıllardan çıkmayacak bir tip, bunu sahip olduğu çok farklı kişilik özellikleri veya enteresan yaşam tarzına değil, sade ve takıntılı bir adam olmasına borçlu. Kitabın başlarında Cemil'in Türk Edebiyatı'nda hangi karakterle akraba olduğu sorulsa ilk olarak Bay C. ikinci olarak da Hayri İrdal derdim, nitekim ilerleyen sayfalarda Barış Bıçakçı şöyle diyor: "... en azından o an için ne istediğini biliyordu: Bir Yusuf Atılgan kahramanı olmak istiyordu".

Cemil sıradan bir adam, on iki yıl boyunca inşaat mühendisliği yaptıktan sonra bir kitap çalışması için işten ayrılıyor ve üniversitede tanışıp evlendiği Nazlı ile Ankara toplu konutlarda 1+1 evlerinde sakin bir hayat sürmeye başlıyor. Bitirdiği kitap projesini İstanbul'da bir yayınevine teslim eden kahramanımız için artık o cehennem kapısı açılıyor: Beklemek.

Şairliği romanına da sirayet etmiş

Doktor Nazlı her sabah işe giderken Cemil de o gün yapacağı işleri kuruyor zihninde; kahvaltı sofrasının toparlanması, temizlik, günlük okumalar, bozulan saatin saatçiye götürülmesi ve yüzlerce kez dinlenen albümlerin tekrar başa sarılması.

Kitap, modern insanın köşeye sıkıştırılmış ruh halini, çıkmazlarını, hastalıklarını, ölümlerini ve gündelik dertlerini temiz bir dille okuyucuya aktarıyor. Temiz bir dil kısmı oldukça önemli, süslü cümlelerden, uzun betimlemelerden, can sıkıcı kelime kalabalıklarından oldukça uzak. Derdini en kısa yoldan etkileyici bir şekilde söyleyip okuyucuya bu basitlik üzerinden düşünme fırsatı sunuyor. Barış Bıçakçı'nın kullandığı bu temiz dilin kendisinin şairlik geçmişinden kaynaklandığını düşünüyorum, zira Bıçakçı'nın, Hüseyin Kıyar ve Yavuz Sarılioğlu ile 1994 ve 1997 yıllarında iki şiir kitabı yayınladıkları bilinmektedir. Şairliğin az kelime ile çok şey söyleme becerisi yazarın romanına sirayet etmiş gibi duruyor.

Parmağıyla işaret etmeden bize birçok yaşamsal krizi gösterebiliyor Bıçakçı bu romanında ve bunu büyük bir sakinlikle beceriyor. Toplu konutlarda yaşayan insan topluluklarının birbirleriyle olan ilişkileri mesela, site sakinleri sadece ortaya çıkan problemler neticesinde birbirlerinin kapılarını çalıyorlar. Kitap boyunca akıtan bir banyo konusu var (Zeki Demirkubuz'un kapanmayan kapılarını akla getiriyor) ve komşuluk ilişkileri, komşu ziyaretleri bu bağlamda gerçekleşiyor. Toplu konuttaki dairelerin banyoları alt kata sürekli su sızdırıyor ve bu durum tüm dairelerde böyle, problemin kaynağını bulmak güç, en iyisi yazar bu akıtan banyo konusuyla bizlere ne söylemiş olabilir deyip kenara çekilelim.

Cemil obsesif bir karakter

Psikanalitik pencereden Cemil'e bakacak olursak karşımızda psikolojik rahatsızlıkları olan birini göreceğiz. 6 yaşında annesini kaybeden Cemil, yirmili yaşlarda gergin, mutsuz, otuzlarında dünyadan kaçıp eşine sığınan, kırklarında ise takıntılar üzerine kurulu bir hayat yaşayan biri. Cemil'in annesini 6 yaşında kaybetmesi ve babasının bu kayıp sonrası hayata karşı verdiği tepki kahramanımızın karakterini oluşturuyor. Freud'un psikoseksüel dönemlerinde 6 yaş latent döneme denk gelmektedir. Bu dönemde çocuklarda Oedipüs karmaşasını çözmesi ve cinsel kimlik rollerinin tam manasıyla oturması beklenir, yaşanabilecek sıkıntılar ise gelişim dönemini sekteye uğratan sıkıntılar doğuracaktır. Karşı cinsle kurulan simbiyotik ilişkiler, sahip olunan yaşam enerjisini yeterli kullanamama, içsel kontrolde aşırılık, kişilik gelişiminin tam manasıyla oluşmaması ve obsesif bir karakter oluşumu gibi sıkıntılar görülür.

Kitabın 13. bölümünde kahramanımız Cemil ölen babasının eşyalarına sarılmış ağlamaklı bir haldeyken içeri Nazlı girer ve Cemil o an kendini Nazlı'yla beraber yatakta hayal eder. Vaktiyle çözümlenemeyen bir ödipal karmaşa bu fikir uçuşmalarına neden olan yegane şeydir. Cemil'in kendini o an Nazlı'yla yatakta düşünmesi içgüdüsel olarak babadan kaçıp (katarsis korkusu sebebiyle) anneye (yani anne yerine koyduğu Nazlı'ya) yönelme çabasıdır. Belki de Cemil bu davranışıyla hiç yaşamamış olmayı ve ait olduğu yere dönmeyi istemektedir.

Eve dönme isteği uyandıran şeyler güzeldir

Latent dönemde almış olduğu yara Cemil'i içedönük ve obsesif bir kişi haline getirmiştir. Maddi ve manevi anlamda sığındığı eşi Nazlı ve iki-üç arkadaşı dışında sosyal bir hayatı olmayan kahramanımız kapalı ve sınırlı bir adam. Kendi çizgileri ve yaşama alanı dışına çıkmak onu tedirgin ediyor, kitaptan şöyle bir örnek verelim bu durum için: "Kitabı açıp ayaküstü bir şiir okudu. Şiir çok güzeldi. İçinde hemen eve dönme isteği uyandı. Cemil için güzelliğin şaşmaz ölçütü bu olmuştu: Hemen eve dönme isteği uyandıran şey güzeldi".

Aynı zamanda obsesyonları da olan bir kişi Cemil. Ankara'da yaşanan su probleminden sonra barajlardaki doluluk oranını yetkili bir ağızdan duymak için haftalarca sular idaresini arayacak bir şekilde hem de. Ya da duvara sabitlenmiş mutfak dolabının fazla yük neticesiyle üzerlerine düşecek olma ihtimaliyle kendisini fazlasıyla tedirgin edebiliyor. Cemil'in bu derece yüksek kaygıya sahip olması babasıyla geçirdiği annesiz günlerin bir eseri gibi duruyor, çocuklukta açılan yaralar ne yazık ki ilerleyen yıllarda kabuk bağlamıyor.

Barış Bıçakçı'nın Sinek Isırıklarının Müellifi, merakı insan olanlar için keyifli ve derin olmasına rağmen dikkatli bakılırsa dibi görünen bir deniz gibi, edinin okumakta fayda var.

Kitapta beni gülümseten en güzel şey ise Barış Bıçakçı'nın vaktiyle yayınlanan Sultan Makamı dizisine gönderdiği selam oldu. Yazımızı kitabın bu bölümünden bir alıntıyla bitirelim:

"Cemil saat iki gibi öğle yemeğini yerken televizyonu açtı. Eski dizileri gündüz kuşağında tekrar gösteriyorlardı. Yıllar önce yayımlanan Sultan Makamı dizisinin ilk bölümlerinden birine rastlayınca sevinçle seyretti. Dizi o kadar hoşuna gitti ki, birden kitabının yayımlanmasını çok istedi. Hayat, Cemil'in davet edildiği bir şölendi evet ama Cemil eli boş geldiği için huzursuzdu, şölenin tadını çıkaramıyordu. Yayınevini aramayı düşündü, vazgeçti."

Bu yazı daha önce aşağıdaki sayfada yayınlanmıştır.

<http://kulturgundemi.com/eve-donme-istegi-uyandiran-roman-sinek-isiriklarinin-muellifi.html>

Sinek Isırıklarının Müellifi: Barış Bıçakçı

26.07.2013 00:16:57

"...Dünyamızda alışılmışın dışındaki her şeyin açıklanması gerekir ve bu hiç de masum bir gereklilik değildir. Açıklama yaparsınız, neden gösterirsiniz, makul gerekçeler sunarınız, sonra bir de bakmışsınız tam da sizden açıklama bekleyenlerin dilini kullanıyorsunuz, kendi dilinizi değil. Birilerine açıklama borçluysanız borcunuzu daima kendi dilinizi harcayarak ödersiniz...."
(kitaptan)

ilkokula yeni başlamış bir çocuğun okumayı söktüğü zamanların haricinde çizgili defterine yaptığı kenar süslerine benziyor cemil. Desenli, dikey, derinlikli ve muhakkak kırmızı. Nazlı ise derse ehemmiyet vermeyip defter kenarlarındaki süsler ile oyalanan bu haylaza nasihat edercesine tepeden bakan otoriter bir hoca! Hep olmadık yerlerde gizlenen kederin borç hanesine yazarsak; cemil nazlı ile, babasının son günlerini geçirdiği ve mucizeye ihtimal vermeyen o hastane odasında karşılaşılıyor. Şiirin bile çare olamadığı ölüm ve babasının hasta yatağındaki son arzusu nerdeyse aynı anda gerçekleşiyor; şimdi şu kapı açılrsa ve içeri güzel bir kadın girse!

Cemil bir Ankaralı. Barış Bıçakçı'nın herhangi bir kitabındaki herhangi bir Ankaralı kadar. Bu sebeple biz İstanbullulara anlatacak çok şeyi var; İstanbulluların bir Ankaralıyla konuşurken sanki az önce gülünç-çocukça bir şey söylenmişçesine gülümsediğini ondan öğreniyoruz. Edebiyatın karşıtların çarpışmasından güç aldığını da (veciz sözler'de bahsi geçen 'edebiyat iletkendir' tezi de bu çarpışmadan doğuyor sanırım) İstanbul'un bir sesin veya hareketin kaynağı olamayacağını düşünen cemil, roman dosyasını editöre teslim eder etmez geri dönüyor Ankara'ya.

Cemil, eski zaman fotoğrafları gibi. O fotoğrafların, yıllarca ahşap sandıklarda saklanan ve onları solduran tozu üzerinde sanki. Güzel, ama güzel olduğu kadar da karmaşık bir cümle. 250 gr. Fındığın cam kavanoza dökülürken çıkardığı sesi güzel bulan, bu güzelliklerle dolu cümleleri defter edinen bir başka ses; iç-ses. Yerine göre bazen realist (dünyayı matematiğe has bir zerafet ve kesinlik içinde açıklayabileceğine inanıyordu), bazen bıçkın bir yazar (kalemle insan ancak kendisine kötülük yapabilir), bazen küskün bir edebiyatçı (Nazlı'yla uğraşmak ve edebiyat ile uğraşmak gitgide birbirine benziyor), sıkı bir materyalist (halbuki yalnızca bedeniz ve bununla baş edemediğimiz için ruh diye bir şey icat etmişiz), iyi bir aşçı (tarhana çorbasını tahta kaşıkla karıştırırken, soyulmuş patlıcanları tuzlu

sudan çıkarırken, ocağın önünde eğilmiş tencerenin altını iyice kısarken), has bir şair (bu kadar yüksekten/ancak düşerek inilir)

Bizim büyük çaresizliğimiz ve veciz sözler gibi daha önceki romanlarında da metropol yaşantısı içine hapsolmuş insanların (duyarlı insanlar diye bir parantez de açabiliriz) çelişkileri, zaafı, gel-git'leri, yalnızlıkları, bilinçaltıları, hayalleri üzerinden portreler çizen bıçakçı, Sinek Isırıklarının Müellifi'nde bu derdini edebiyat ve yazına yaslanarak (sığınarak) yapıyor-yapmaya çalışıyor. Hatırlarsak Bizim Büyük Çaresizliğimiz'de çetin, ender ve nihai üçgeninden aç(c)ılar toplayan bu uğraş, Sinek Isırıklarının Müellifi'nde ise ağırlıklı olarak cemil ve edebi-felsefik-sosyolojik içeriğinden-gözlemlerinden güç alarak ilerliyor. Sahne ara ara nazlı ile zenginleşip feminen bir şekle bürünürken, Cemil'in çocukluk arkadaşları olan ilhan ve metin de çok nadir olarak kendilerini gösteriyor, deyim yerindeyse bir gözüküp bir kaybolarak Cemil'e soluk alma şansı ve zamanı veriyorlar..

Bıçakçı romanında, yazın hayatına başladığı kulvar addeğimiz şiire olan vefasını da gösteriyor. 70'li yılların feminist yazarı Füruğ Ferruhzad beliriyor örneğin bir köşede; kapağını siyah-beyaz bir vesikalık ile çiçeklendiren sonsuz günbatımı kitabıyla. Ardından Turgut Uyar'ın o güzelim Kırlardan Geliyorlar'ı selam duruyor Cemil'in Nazlı'ya beslediği aşkın başlarında. Öğrenci derneğinin bildirilerinde şiirsel alternatif bir dil kullandıkları için yadırganıp dışlanan üç arkadaş teselliye Oktay Rifat'ın Güve Yenikleri'nde buluyorlar mesela..

Bir süre yere paralel gittikten sonra isimli romanında hayata dönüş operasyonunu bir çocuğun (Can'ın) gözünden imgelemeye çalışan bıçakçı, bu romanında da aynı operasyon sonunda kimyasal gazlarla yakılmış kadın mahkumların o bilindik yaralayıcı görüntülerini toplu konutlarla izole edilmiş şehir insanların hayatlarına boca ediyor (dışarı, saçları, yüzleri yanmış kadınlar çıktı. Ağzıları, maruz kaldıkları vahşetin şaşkınlığıyla çarpılmıştı. Gözleri kapkaraydı. Merheme bulanmış, örtülere sarınmış, yarı çıplak... Koşmaya başladılar. Bağırıyorlardı. Haber vermek için: devlet katildir! Devlet canidir! Devlet zenginlerindir!) Durumu, bildiği bütün sihribazlık numaralarını unutan illüzyonistin şaşkınlığı ile açıklıyor.

Yukarıda da altını çizdiğimiz gibi, bıçakçı karakterlerini (küçük) burjuvazi içinde itilmiş-kakılmış, fakat dışlarındaki bu aşağılanmayı paralel zamanlarda, içlerindeki iyilik, hayalperestlik, umut, sanat sevgisi ve iyimserlik gibi iyicil duygularla dengelemeye çalışan kahramanları konu(k) ediniyor. Onların sadece konformistliklerinden ve lükslerinden değil çilelerinden de bahsediyor (hayatı ve insanları anlamak, her fırsatta ölüm üzerine düşünmek, küçük şeylerde ille de büyük ve asli şeylerin izlerini aramak, genelleme yapmak, zevklerimizimizi inceltmek ve suçluluk duymak gibi) Cemil, dosyasını teslim ettiği editör hanımdan, gündend güne artan bir sabırsızlık ve merakla cevap beklerken, zihninde bambaşka bir metafor olarak canlandırdığı bu kadına hayali mektuplar yazmaktan, tiratlar atmaktan da kendini alamıyor. Yazarak, anlatılmaya değmez olanı anlattığından ve böylece anlamsız olanı anlamlı kılmaya cesaret ettiğiinden dem vuruyor.

Veda hutbemize geçerse; kitapta bir yerlerde, yazar olabilmek için çölü geçip kapısını çalan gence derviş "çölü geçmek de önemli ama çölü kendin olarak geçmişsin. Yazar olmak istiyorsan çölü başkası olarak da geçmelisin. Kadın olarak geç mesela, ağaç olarak geç, köpek olarak geç" diye salık veriyor. Bıçakçı sinek ısırıklarının müellifi de dahil tüm kitaplarında bunu başarabildiğini gösteriyor, okuyucularını da ustaca aynı yola yönlendiriyor; sadece okuyucu olarak-kalarak çölün geçilemeyeceğine. Müellif, has edebiyatseveri aşındırmayacak bir biçimde oynatıyor kalemini. Ne vızıltılarından şikayetçi sineklerin, ne de ısırıklarından vazgeçiyor; izlerine basa basa-baka baka ilerliyor; satır aralarının inceliklerinde misafir etmekten çekinmeyerek bizleri...

Bu yazı daha önce aşağıdaki sayfada yayınlanmıştır:

<http://blog.radikal.com.tr/kultur-ve-sanat/sinek-isiriklarinin-muellifi-baris-bicakci-28554>

Sayın Yazar,

(Aslında yaşça sizden büyük olabilmeyi ve size “Sevgili Müellif Kardeşim” diye hitap edebilmeyi isterdim. Mümkün olmadığına, yaşça sizden küçük olduğuma göre fazla laubali bulmazsanız “Sevgili Yazar” demeyi tercih ederim.)

Söze nasıl başlayacağımı da bilemiyorum açıkcası. Yine de kelimelere güveniyorum ve başlarsam gerisi gelir, diye düşünmek istiyorum.

Toparlamakta güçlük çekiyorum çünkü “Sinek Isırıklarının Müellifi” adlı eserinizi okumayı henüz bitirdim. Öncelikle sizi tebrik etmek isterim. Sıradan bir okuyucunun, sıradan beğenisi sizin için ne kadar önemliyse öneminin o kadar olması benim için kafidir.

Normal şartlar altında Cemil’i sevmemem gerekirdi ama sevdim. Sevmemin temel sebebi hayatını tüy hafifliği ile Nazlı’nın üstüne bırakıvermişliği, bunu yapabilme cesaretini gösterebilmişliği, kendini Nazlı’ya bunca sevdirebilmişliğidir. Sevgili Yazar, tuhaf bir ...mişliği cümlesi oldu değil mi?

Nedense Cemil’le Nazlı bende hafiften bir Selim Işık-Günseli ikilisi hissiyatı yarattıysa da bundan hiç mi hiç rahatsız olmadım diyebilirim. Sanki bu benzerlikten ötürü daha bir sevdim onları. Siz bu benzerliğin farkında mısınız bilmem ama farkında olsanız bile hiç kıymeti yok benim için bilesiniz.

Ben sizi “Bizim Büyük Çaresizliğimiz” ile tanıdım, sevgili Yazar. Filmi yapılmıştı, seyredecektim ve öncesinde sizin adınızı hiç duymamıştım. Bunca okuyup, edebiyat gündemimizi takip ederken sizi es geçmişliğim elbette benim ayıbımdır. Önce okuyup sonra seyretmek istedim ve okuduktan sonra diyebilirim ki dimağım tutuldu. Filmi seyrettikten sonra da kahrettim neden seyrettim, diye. Anlayın siz, öyle bir hayal kırıklığıydı bu film benim için. Bu minvalde aklıma gelmişken söyleyeyim, siz siz olun, bir daha hiçbir eserinizin film yapılmasına müsaade etmeyin. Zannımca ülkemizde anlatılarınızdaki derinliği ve yalınlığı yansıtacak yönetmen henüz bulunmamaktadır.

Böyle daldan dala atlar gibi oluyor ama bence zararı yok, sevgili Yazar. Neden böyle aklıma estiğince yazdığımı sonunda açıklayabileceğimi sanıyorum.

Anlattığınız toplu konut hayatını dilimleyip böldüğümüzde aslında hepimizin hayatı oluyor değil mi? Sonuçta ne kadar karşı koymaya çalışsak da bir şekilde bir gürhün içinde kaybolup gidiyoruz. Kutu kutu konserve hayatlar yaşayıp, steril günlerimiz kirlenmesin diye çabalıyoruz. Misal, benim hayatımı ele alırsak, görünüşte fevkaladedir. Geçmişteki otobüs insanlarından biri olarak en büyük hayallerime kavuşalı çok uzun zaman olmuştur ancak bir imkan olup da, kırk yılın başında otobüse bindiğimde hadsiz mutlu olmuştum. Mutlu olmaya mutlu oluyorum ama yine de o kalabalık, o koku, soğuk havalarda nefeslerin camlarda oluşturduğu o buğu derhal ruhumu sıkıyor, ilk durakta inmek istiyorum. Böyle tuhaf bir hal sezinledim ben Cemil’de. Hani şöyle söylemeli, Cemil Nazlı’yı seviyor, çok seviyor hem de ama içinde bir şey onu o uzanıp da elde edebileceği şeylere, Şeyda’ya karşı daimi kıskırtıyor. Haklısınız sevgili yazar, kendimden verdiğim benzetme çok da uygun olmadı ama n’apalım, böyle idare edeceğiz. Hayatın hayhuyu içinde daha fazlasını yapmaya ne güç, ne de vakit var.

Cemil’in aklını tam birebir olmasa da kıskırtan o Şeyda var ya, sevgili yazar, bu hayatta en korkulası kadındır. Bir erkek olsam gecelerimin en büyük kabusu olmasını dilerdim, zira bu büyümeden kadın olmuş dişiler, erkek cinsi için gerçekten korkulasıdır. Berkan’a gelecek olursak, günümüzde onun

gibilere yaşlıları sanırım luzır diyor, sevdim ben onu sevgili Yazar. Saf bir çocuk, okumadan yazar olunabileceğini sanacak kadar saf.

O aşığı kattaki, cinayeti çözmeye ahdetmiş kadın ise bu hayatta en sevdiğimdir bilirsiniz sevgili Yazar. Hayatın gerçekliğinden yavaş yavaş uzaklaşırken bir cinayeti çözmek için sınırsız gerçekliğe tutunmaya çalışmak azımsanacak bir çaba değildir. Onlar sadece cinayet çözmezler, kayıp keselerle altınları ve hatta gömüleri vardır, gelinleri onlardan bunları kaçırmaktadır, bazı geceler timsah saklanır yataklarının altına, karşılarında kara bir kedi durur, gece boyu bakar durur onlara, kimi geceler duvarlarda kolları kadar fareler dolandır.

Anladık sevgili Yazar, İlhan'ın neden Ceren'e aşık olduğunu. Bir de üstüne kız Furuğ'u da biliyordu, aşık olmak İlhan için kaçınılmazdı.

Her kızın bir Hale arkadaşı vardır değil mi? Ben merak ettim sevgili Yazar, acaba Nazlı hala görüşüyor muydu Hale'yle, bir de Hale benim gibi mesleği olan doktorluğu yapmaktan vazgeçmiş miydi?

Cemil'in yazar olma hallerini ayrı sevdim. Öyle sancılı bir bekleyiştir ilk yayınlanma heyecanı. Kaldı ki, bence şanslıydı Cemil, en azından günler ve gecelerce kendi kendine konuştuğu editör hanım o çok değerli yorumlarını, önerilerini Cemil'le paylaşma nezaketini göstermişti. Göstermiş olmasına göstermişti de iyi mi oldu, diye sorarsanız sevgili Yazar, bence direkt reddetseydi daha iyiydi. En azından Cemil'in ilk ve tek özgün eseri olarak bir çekmecenin gerisinde kalır ama özünü kaybetmezdi. Mümkün olsaydı onu da okuyabilmeyi isterdim. Ben inandım Cemil'in yazdıklarının iyi olduğuna, öyle söyleyeyim.

Bunca yazdım da, Nazlı'ya değinmedim değil mi? Bilmiyorum, yanılıyor olabilirim ama bu Cemil'in değil, Cemil ve Nazlı'nın değil de sanki hepsi Nazlı'nın hikayesiydi. Sanırım bu kitabı en çok da bu yüzden, Nazlı'nın yüzünden sevdim.

Satırlarıma son verirken, bu mektubu yazma cüretini nereden bulduğumu da söylemeliyim. Ne demişti sevgili Holden? Bir kitabı okuyup bitirdiğiniz zaman, bunu yazan keşke çok yakın bir arkadaşım olsaydı da, canım her istediğinde onu telefonla arayıp konuşabilseydim diyorsanız, o kitap bence gerçekten iyidir. Benimki de öyle, madem telefon edemiyorum, mektup yazayım dedim. Bir de sevgili Seymour'u da yad etmeniz beni ziyadesiyle mutlu etti ki, ruhu şad olsun, bence bizler onu andıkça o bir yerlerden muhakkak dudağının kenarına hapsolmuş bir gülümsemeyle bize bakıyordur.

İşte böyle sevgili Yazar...Hiçbir söyleşi, röportaj talebini kabul etmiyor olmanız değerinizi gözümde bir kat daha arttırmış olup, sevgili dostlarımız Salinger ve Raymond Carver'a gizliden gizliye göndermiş olduğunuz selamlar beni olabildiğince mutlu etmiştir.

Hiçbir ödülün sizi kirletmemesi dileklerle...

Bu yazı daha önce aşağıdaki sayfada yayınlanmıştır:

<http://selgingb.com/2011/11/29/sinek-isiriklarinin-muellifi-baris-bicakci/>